

(זה נכתב לטור שלי במקומו "זמן מבשרת", ולכן הוא מחולק לפרקים)

על סיפורי התורה - א

כבר מיומי הראשון לקריאת סיפורי התורה, חשתי נמשך אליהם בכבלי קסם. הייתה זאת תחושה שלא מהעולם הזה – זה בדומה לתחושה שאנו מבקרים במקום כלשהו ומשוכנעים שהיינו שם פעם. (דז'ה וו, *déjà vu*). הייתי יצחק שנלקח לשחיטה על ידי אבא, ממש חשתי מה שהוא חש תוך כדי קריאת הסיפור, ואת האהבה עזת הנפש של יעקב לרחל, ועוד סיפורים אחרים שממש חשתי שאני שם. הרחתי את הריחות, שמעתי את הקולות, ראיתי את המראות. זה נעלם בגיל תשע, אבל חותמת הזיכרון נשארה.

שנים רבות לאחר זאת שבתי והתעמקתי בטקסטים המופלאים של התנ"ך – שאין שני להם בתולדות העמים. על כך מסכימים כל חוקרי התנ"ך, מאמינים כשלא מאמינים. עצמת הכתיבה הזאת לא יכולה לבוא משכל רגיל, זה בא מכוח השראה נעלה. מאז שפסקה הנבואה, שלדעתי היא הופסקה, אף אחד לא כתב שירה בעצמה כזאת. כותבים פרשנויות והלכות, אולם הכל נובע מהשכל, האינטלקט החושב ומנתח. שירה כמו התהילים לא נכתבה עוד.

התופעה היחידה בעולם הזה שמתקרבת לכך היא המוזיקה, אותה חוללו המלחינים הדגולים במאות השנים האחרונות, כמו באך ומוצרט, בטהובן ושופין ורבים אחרים שהורידו אנרגיות שמימיות לארץ מחוללת. רובם או כולם טענו שלמעשה הם שמעו את המוזיקה האלוהית ורשמו אותה. המורה שלי לתיאוריה, (פולדי שצמן) אמר פעם שכל תו שכתב באך זה טיפה מאלוהים.

לפני כמה שנים, אולי חמש עשרה שנה, חשתי בדחף לא מוסבר לכתוב את תחושותי אודות הכתבים. לפני כן לא קראתי כמעט שום פרשנויות אודות התורה, ולמעשה השתדלתי להישאר חסר ידע אינטלקטואלי, משום מה. מה שכתבתי היה ספונטאני, מעין משחק של דימויים. הסתכלתי על הטקסטים כמעין תמונות שבדמיוני קמו לתחייה והחלו לנוע. ההסתכלות הייתה כבמראה ההופכת את הדברים.

ציטוט מההקדמה: מהותו של ספר התנ"ך הוא הדיון הנצחי במהות החיים – היש בורא, ואם כן – מה מטרת הבריאה?

השאלות הללו נשאלות על ידי בני האדם מאז שעמדו על דעתם, והתשובות לכך הינן מכריעות למטרת חיינו. אדם המתבונן בחיים עלי אדמות, רואה כאוס, רשעות ורוע בכל מקום. החזק טורף את החלש, הצדק והיושר נראים כחולשה. אם הבורא קיים, או אולי נכנה את הכוח העומד מאחורי הבריאה כ"אינטליגנציה אינסופית" – היכן הוא בחיי היומיום?

מהתבוננות, אפילו שטחית בתופעת החיים, הרי שברור שאנו רואים פרי עבודה של אינטליגנציה אינסופית. התא הבסיסי ביותר פועל בצורה מושלמת לחלוטין, ובקרבו פועלים רבבות בתי חרושת מיקרוסקופיים, ללא שום טעות.

אצטט מה שכתבתי על הפסוק הראשון בבראשית:

נתבונן במילה הראשונה בספר – "בְּרֵאשִׁית". היא מתורגמת בדרך כלל כהתחלה.

נעשה תרגיל קטן: את האות 'ב' אפשר לבטא בפה כמעט סגור. האות 'ר' מבוטאת כצליל גרוני רועש. האות 'ש' דומה לקילשון או שלושה חיצים הנעים קדימה. האות 'ת' מעניקה אפקט של תנועה וזרימה למילה. נעמוד כפופים מעט עם עיניים סגורות ונתחיל לבטא את האות 'ב'. נתחיל להזדקף לאט תוך כדי פתיחת העיניים וביטוי האות 'ר'. נזדקף כאשר שתי ידינו מתרוממות מעלה או קדימה כאשר האצבעות זקופות קדימה כמו קילשוניים ונבטא את הסיומת 'שית'.

האות היחידה שאפשר לבטא בפה סגור לגמרי היא "מם" שעל פי כל מיני מסורות מסמלת את הצליל הראשוני. אולם באות "בית" הצליל מתהווה ופורץ החוצה. נוצרת תנועה – תנועה מחוללת צליל – צליל מחולל תודעה.

זהו תהליך הדרגתי של מעבר מחוסר פעולה, ממצב תרדמה או העדר הכרה, למצב של התעוררות, ממצב של שקט מוחלט לשאון החיים הפעילים.

נחזור על התרגיל הזה כמה פעמים, עד שזה יזרום לנו בקלות. זה מדגים די בדיוקנות את התיאוריות המצויות בכמה מקורות אודות תהליך הבריאה הראשוני, לכאורה. מה שאנו מכנים בשם 'אלוהים', היה במצב קיומי של העדר מודעות, ומתוך דחף עמוק הנובע ממעמקי האינסוף לידיעת העצמיות, התרחש תהליך התעוררות ממצב האי-מודעות למצב המודעות. התהליך שתיארתי למעלה המבוסס על המילה בראשית מבטא זאת אל נכון. אין זאת התחלה, מאורע שהתרחש באופן חד פעמי אי שם בעבר, אלא תהליך אינסופי של התעוררות המתרחש כל העת.

על סיפורי התורה – ב

מחקר התנ"ך מתנהל למעשה כבר אלפי שנים, נביאים וחכמים דנו בענייני התורה וניסו להבין את משמעותם. כיום התברכנו בגלריה מכובדת ביותר של חוקרי תנ"ך בארץ ובעולם, שהלכו וחשפו ממצאים עובדתיים שלא נודעו עד היום. בין היתר לא מעט ממצאים ארכיאולוגיים המאששים את היות עם ישראל, אלוהי ישראל ותורת ישראל.

ברחבי ספריית היוטיוב תמצאו הרצאות רבות ביותר של פרופסורים ישראלים מכל רחבי הדעות, מאמינים ושלא מאמינים. כולם תמימי דעה בנוגע לעצמת הדברים.

הצלבנים שכבשו את ירושלים לפני כאלף שנה ערכו חפירות מקיפות בהר הבית, ויש דעות שהם מצאו שם אוצרות גנוזים שלקחו אותם עימם. טוענים שמנורת המקדש וכלים אחרים שמורים בארכיון הוותיקן ברומא. את הכלים האלו רואים על קשת טיטוס ברומא.

מתי מופיעה העדות הראשונה אודות עם ישראל? זאת כנראה הכתובת של פרעה מרנפתח שמתאר את מסע מלחמותיו בכנען ובין היתר מציין כי: "ישראל הושם אין זרע לו" (כ-1200 לפני הספירה). זאת השערת החוקרים.

במחילה מעצמותיו היבשות של אותו פרעה שאיש לא מכיר אותו, עם ישראל סבל הכחדות איומות, אבל עדיין קיים ומשפיע על התודעה האנושית בכל רחבי העולם. כמחצית מתושבי העולם מאמינים בתורת משה, ושתי הדתות המונותאיסטיות הגדולות מבוססות על כך.

משוער שיציאת מצרים התרחשה בין המאות החמש עשרה לבין המאה השתים עשרה לפני הספירה. יש על כך מחלוקות ארכיאולוגיות וטקסטולוגיות. תיאוריות אחרות קושרות את התפרצויות האדירות של הר הגעש סנטוריני, שאבנים שהשליך נחתו באיזור הדלתא המצרית. ייתכן וההתפרצות הזאת שכיסתה את השמים בענן שחור, המטירה אבני אש, ברקים ורעמים; צונאמי עצום שאולי גרם לנסיגת הים, וכן הלאה.

עדויות נוספות הם מצבת מישע מלך מואב שבה מוזכרת המלחמה בין מישע מלך מואב לבין עמרי מלך ישראל, העדות הראשונה המוכיחה את המתואר בתנ"ך. מזבח המיוחס לבני ישראל שנכנסו לכנען בימי יהושע שנמצא בהר עיבל, אבן מתל דן עם השם דוד. ממצאים רבים מתקופת החשמונים, המרד הגדול ומרד בר כוכבא, כתבי יוספוס פלוויוס והיסטוריונים רומאים, כתבי התלמוד

המספרים במדרשים ואגדות את סיפורי עם ישראל. גולת הכותרת, כמובן, גילוי המגילות הגנוזות במדבר יהודה, הכוללות את כל ספרי התנ"ך למעט מגילת אסתר, וכתבים חיצוניים רבים, המלמדים על תרבות עברית או יהודית עתיקה שנגנזה מדעתנו.

מה מקור העם העברי? בתורה מסופר על אברם שבא לכנען ממזרח. מצאתי באיזו מקום סברה שאברם הוא למעשה שם הודי עתיק, המבוסס על סנסקריט. האל הראשי בפנתיאון ההודי הוא ברהמה, השולט בכל מערכות הכוחות הבוראים. האות 'א' בסנסקריט משמעותה שלילי, נגטיב. זאת אומרת, א-ברהם – מי שאיננו ברהמין. הסיפור שאברהם היה שייך לכת הברהמינים, רב איתם מאיזו סיבה ונאלץ להימלט. לכת הזאת היה ידע איזוטרי עתיק ביותר, שלפי מסורתם מעל עשרת אלפי שנים. אין לזה שום אישוש ממקור אחר, ובכל אופן, סיפור מעניין. בהמשך אנו מגלים שבט בשם "יעקב-אל" המתגורר בתחומי העם האדומי, כבני חסות. ממצאים אחרים מעידים שבטי הקיני, הידועים לנו, נהגו לשבור צלמיות ולסגוד ל"אל". המונח אל מופיע בכל מיני עמים, כיישות קוסמית בוראת, לפני קום העם העברי, ובהמשך עם ישראל. המונח י.ה.ו.ה, מופיע בגירסאות כאלו ואחרות אצל כמה עמים, בעיקר יהו, והמחקר מתייחס לשמות האלו כשמות "יהוויסטים", שמות המכילים אותיות מהשם המפורש, כמו יהו-שוע, יהואחז, צדק-יה, יחזקאל, אל-יהוא, ורבים אחרים.

העברים לפי הסיפור המקראי הם למעשה צאצאי העם הארמי.

השם ישראל מופיע בתנ"ך כאשר יעקב מתמודד עם יישות רבת עוצמה ומכניע אותה. לדעתי זה היה מאבק פנימי בנפשו של יעקב, שאישיותו בצעירותו הייתה כנראה לא מגובשת, אולי ערמומית, לא מיוצבת וממוקדת. תכלית המאבק הזה למצב את האדם במעמד נפשי עילאי שאיננו כפוף יותר למאורעות חיצוניים. לכן השתנה שמו לישראל, שמשמעותו הינה בין היתר אדם הממוקד כולו בכוח הבורא, אדם שיושרתו מוחלטת, בלתי כפיף ונחוש. לכן העם הזה נקרא "ישראל" ולא בני אברהם, ארמיים, כנענים או שם אחר כלשהו. לעם הזה נועדה שליחות רוחנית בשיקום והבראת המין האנושי למעמדו הנכון. מעמד שברחנו ממנו מכוח הבחירה החופשית שיש לנו, וכך הבאנו לחורבן והרס בלתי פוסקים עלי אדמות.

על סיפורי התורה – ג

התורה עוסקת בשאלות הנצחיות אודות מהות הקיום. מי אנחנו? מאין באים ולאן הולכים? האם יש תכלית לקיום האנושי, האם יש כוח בורא, או מה שאנו מכנים בשם אלוהים, האם הסיפור הזה אגדה דמיונית או שמסתתר כאן מסר שעלינו לחשוף?

אותי בכל אופן, מרתק העומק הפסיכולוגי שאני מגלה ככל שאני מתעמק בדברים. מעניין ומרתק לראות מה חשף המדע, אבל אינני היסטוריון או ארכיאולוג, וגם לא כל כך מעניין אותי האמיתות של הדברים מהבחינה המחקרית וגם לזמנים אינני מייחס חשיבות רבה כל כך. גם אינני נכנס לשאלה או לזיכרון אם זו דת שעלינו לקיים כיוון שיש איזו יישות עילאית שציוותה עלינו לקיים את הכתוב כדי שנזכה בגמול או שנענש אם נסרב.

אני מוצא בתורה שלושה עיזנים בולטים – תקופות פעילות עיקריות שבכל אחת מהן נוצר מצב תודעתי מסוים. אינני יודע אם זה מתייחס לציר הזמן שאלינו אנו מתייחסים בדרך כלל כמחזורי השנים, או תנועות גרמי השמים בקוסמוס. אני מתייחס לסיפורי התנ"ך כאלגוריות למצבים פסיכולוגיים המתרחשים למעשה כל העת בקרבנו.

העידן הראשון הוא יצירת תודעה מודעת. העידן השני הוא מתן השמות, שזה למעשה נטילת אחריות אינדיבידואלית. השלב השלישי מתמשך מדור המבול ועד היום, כמאמץ בלתי פוסק לשיקום המין האנושי למעמדו הרוחני.

אני מבחין באמור בפרקים הראשונים של התורה היווצרות והתפתחות התודעה. ששת ימי הבריאה הם ששת מצבי התודעה שכולנו עוברים בשלבי ההתפתחות.

כאמור הבריאה בראשיתה הייתה מהות אחת אינסופית בלתי מחולקת, שהתנפצה לאינסוף אינדיבידואלים. ברגע שאינדיבידואל נכנס לבריאה הגשמית, מה שאנו קוראים עולם החומר – הוא מתחיל לנוע. תנועה מחוללת צליל. צליל מחולל תודעה. כבר מהחלקיק הראשוני מתחילים להצטבר "בנפש החלקיק", וכנראה שלכל חלקיק יש ניצוץ תודעתי ראשוני כלשהו – כל מה שאותו חלקיק מחולל מכוח תנועתו. החיים לא נוצרו בעת שנוצרת מסה קריטית של אלמנטים פיזיים שיחדיו יוצרים מעין מכונה שיש לה יכולת הישרדות ושיכפול עצמיים. אלא החיים הם למעשה התגלות הפעילות המשולבת מכוח המצב התודעתי בו הם נתונים, וכך הם מחוללים מערכות חיים קיומיות העולות ומתפתחות.

המילה, אל" המופיעה בתורה, השייכת למעשה לעמים רבים, מציינת את האינסוף המאוחד לפני התנפצותו, והמילה "אלוהים", ברבים, מסמלת את אינסוף האינדיבידואלים שבבריאה. זאת אומרת, אותנו, כולנו. הבריאה מהווה מערכת פרקטאלית אינסופית, שכולנו מהווים חלקים חיוניים בה. "אלוהים" הינו למעשה מערכת של יישויות בעלות תודעה הולכת וגוברת עד שמגיעים לתודעה "קוסמית", שבה לאינדיבידואל יש תודעה חובקת-כל. זאת אומרת שהוא יודע ומכיר את סיבות הבריאה, מטרתה ותוצאותיה. הוא חבר בפנתיאון מאוחד של ישויות כאלו הפועלות כדי לקדם ולהחיש את הבריאה. התורה מכנה את המצב הזה כיום השבת.

נסתכל שוב על תהליכי הבריאה הראשוניים כפי שהם מסופרים בפרק הראשון בבראשית:

המשפט הראשון הזה בספר בראשית הוא למעשה משפט ענק – בשבע מילים בא לידי ביטוי כל מעשה הבריאה, כל החכמה צפונה במשפט אחד. למעשה, אם היינו מסוגלים להעמיק חקר, הרי שכל מה שנכתב לאחר מכן הינו פרשנות של משפט אחד זה. מי שכתב את זה הייתה לו תודעת-על, שכמעט ואיננה מצויה בימינו אלה. כיום איבדנו את האפשרות הרוחית לראות את מה שמסמלות האותיות והמילים האלו – כל מה שנשאר זה הידהוד קלוש, אבל גם להידהוד הקלוש הזה עוצמה רבה, העשויה לעורר אותנו מהבחינה הנפשית.

כפי שראיתי זאת בהמשך, מה שנכתב מיועד בעיקר לאומות העולם, שאינן מסוגלות לקרוא את התורה במקור, ולהתרשם מעצמת הדברים. כל התרגומים שגויים, כיוון שאי אפשר לתרגם את המקור. התחלתי לתרגם זאת לאנגלית, אולי זה יאפשר לאומות להתייחס לעם הזה ביתר כבוד.

על סיפורי התורה - ד

למעשה הפסוק הראשון מתאר את כל מהלכי הבריאה מראשיתם ועד סופם. לו ידענו לקרוא את הפסוק הזה, או יותר נכון, לחוות אותו, לא היה צורך בהמשך התיאור.

"בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ"

שבע מילים, שלדעתי מתארות את כל תהליך הבריאה ותכלית החיים.

הצעתי מקודם שהמילה "בראשית" מתארת את המפץ, שבו האינסוף מתנפץ לאינסוף אינדיבידואלים. המילה ברא משמעותה גם חומר, התמצקות הרוח. המונח "אלוהים" מסמל לדעתי את אינסוף האינדיבידואלים החותרים לשוב אל ה"תודעה האלוהית" או הקוסמית,

המצב שבו השאלות אודות מהות הקיום והבריאה נפתרות. למעשה היה צריך לכתוב "בראשית ברא האל", גם המילה ברא באה בלשון יחיד ולא רבים, גם אם אנו סבורים שהבורא הינו אחד ולא קבוצה. אבל מה שאנו רואים בבריאה פנתיאון הכולל אינספור ישויות במדרגות תודעה עולות אל אין סוף. המילה "אלוהים" מייצגת כאן, לדעתי, את המוני היישויות הפועלות בבריאה יחדיו להשגת מטרות הבריאה. גם אם נתבונן בסיפורי התנ"ך לכל ארכו, לכאורה הטענה היא שיש "אל אחד", או אל עליון, אבל אנו רואים כל העת פנתיאון של ישויות – אל, אל שדי, השם (המפורש), מלאכים, שליחים, נחשים, הצד האחר וכן הלאה. המונותיאזם מהווה למעשה מצב בו המוני האינדיבידואלים הנפרדים שבים לפעול יחדיו בהרמוניה גמורה.

את זוהי מילה ייחודית לשפה העברית, להבנתי, והיא לא רק מילת התיחסות. היא מסמלת את ה-'א' וה-'ת' – ההתחלה והסוף. היא יכולה לסמל מחזור של פעילות שמתחיל ומסתיים כדי ליצור משהו שלא היה קודם. שמים – התודעה הערה הממוקדת בשמש המאירה על הכל. השמש מסמלת בדרך כלל את האני העליון – הניצוץ האלוהי הקיים בכל דבר. לשמים אין למעשה קיום ללא נוכחות השמש. השמש זוהרת תדיר בכל מצב ומקרינה את חום אהבה על כל מה שקיים – הטובים והרעים. הארץ – זהו הצד השני של התודעה, מה שאנו מכנים התת מודע, המחסן האינסופי של הרשמים והזכרונות. כל תנועה, ולו הקלה ביותר, נחרתת שם בדיו שלא ניתנת למחיקה. הארץ מכילה אינספור יצורים, מרמת הווירוסים – שרשראות מולקולאריות המצטרפות לתאים בודדים, המתאגדים ליישויות מורכבות יותר וכך עד לשלב האדם. למעשה כל מה שקיים הינו פרי חשיבת מחשבות. הארץ היא הפיגום עליו מתרחשות כל הפעילויות, ואין ארץ ללא בעלי חיים מהראשוניים ביותר ועד דמות האדם.

אם נקפוץ לרגע לפרק השני, כאן נברא האדם מקודם ולאחר מכן כל שאר המופעים. זה נראה כאילו שתי גירסאות שנכתבו על ידי שני סופרים. אולם בסיס הבריאה הוא האדם. אדם הוא יישות או מהות שיש לה כוח חשיבה, וכוח חשיבה זה מחולל אנרגיה. האנרגיה הזאת הולכת ומתמצקת לצורות אותן אנו רואים וחווים בעולם המופעים. זאת אומרת, כבר מרגע הבריאה הראשוני, כאשר נולד האינדיבידואל, הוא מתחיל לנוע. תנועה מחוללת צליל, צליל מחולל תודעה. זה תהליך שלקח כמובן מיליארדי שנים.

אפשר להמשיך ולהתעמק בכל מילה בפסוק הראשון, ולראות כיצד כלולים כאן ששת ימי הבריאה המפורטים בהמשך, עד יום השבת. יום השבת הוא המצב התודעתי שבו הבריאה הגשמית מסתיימת, כיוון שהמצב התודעתי העילאי הושג. תהליך הבריאה התודעתי מתמשך, כיוון שזהו תהליך אינסופי שלא מסתיים לעולם, אולם כאן מושגת הדרגה העליונה שאפשר להגיע אליה בבריאה הגשמית. אפשר גם לומר שכאן מסתיים התהליך של יצירת רשמים וזכרונות השוקעים בתת מודע וכופים עלינו את מעשינו בהמשך.

להזכירכם שכל זאת נאמר אודות שבע המילים הראשונות.

על סיפורי התורה – ה

בשבע המילים הראשונות של התורה מוזכרת דמות, או מהות בשם "אלוהים". היישות הזאת "בוראת" את העולם. מה פשר היישות הזאת, היש אלוהים אם אין? על השאלה הזאת התחבטו גדולי ההוגים, מאיוב, אפלטון סוקרטס, משה והנביאים, הרמבם ומורי הלכה, כל אנשי הפילוסופיה עד ימינו. כאשר מתבוננים בעולם כפי שהוא נראה – אין שום אלוהים. רשע ועוולות בכל מקום. על כך כבר התלונן איוב, שלא הבין מדוע הוא סובל כשלא עשה שום דבר רע. אנחנו "עם האלוהים", כפי

שאנו אוהבים לחשוב – "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והוא מצילינו מידם". בכל דור ודור מכלים אותנו, ומכלים אותנו, ולמעט כמה מקרים בודדים שעמדה לעם הזה ישועה יוצאת דופן, מי שלא ידע לאחוז בחרב, נפל על החרב.

גם משה, גדול הנביאים, שגם חכמי העולם הקדומים והמודרניים מדברים בשבח מדרגתו הרוחנית, לא ממש יודע בפני מה הוא עומד.

אשים נפשי בכפי ואנסה לברר מה עלה בדעתי בחמישים השנים הקצרות שבהם אני מתעמק בתופעה הזאת. בדרך כלל אלו שהעיצו לשאול שאלות ולהביע דעה בנושא המקודש הזה – ומקודש הוא דבר שאל לו לאדם לדרוש ולהבין, - דינם היה מיתה משונה ואכזרית ככל הניתן. מספיק להתבונן במורה הסופי אל חאלג', מהמאה העשירית, שעורו נפשט וקצצו את איבריו לאט לאט עד שנפח את נשמתו, וכל זה משום שרץ ברחובות העיר וזעק שהוא "אל חאק" - האמת, שזהו אחד משמות האלוהים. וויליאם טינדייל, שהעז לתרגם את התנ"ך מעברית לאנגלית, והוצא להורג בחניקה ב-1536. נזכור את ג'ורדאנו ברוננו, ההוגה שהעז להאמין שהארץ סובבת סביב השמש, דבר שהיווה כפירה נוראית בתורת הכנסייה, ועל כך צולים את העבריין בכיכר העיר, בשנת 1600, לא מזמן. ועוד רבים וטובים, הרשימה ארוכה מאוד. העיסוק באלוהים מסוכן ביותר. תוסיפו את גורלם של בני אהרון שנשרפו בעת שחפצו "לעבוד את השם" – כנראה שהתעסקו באנרגיות גבוהות ללא הבנה מעמיקה.

מה שאנו רואים בעולם הגשמי הזה, המוני אינדיבידואלים מהזעירים ביותר ועד הגלקסיות הכבירות ביותר. מאחורי הכאוס, לכאורה, מסתתרים חוקים ברורים שכולם כפופים אליהם. כאשר אנו מתבוננים במסתרי אבן היסוד של החיים – התא הראשוני, הרי שזה מתגלה כפלא שאין ספק שעומדת מאחוריו אינטליגנציה אינסופית. אין שום אפשרות שמרכיבי התא יתפתחו באופן, מקרי, אבולוציוני. כל המרכיבים חייבים לבוא יחדיו בבת אחת. ומדובר במערכת של "מכונות" משוכללות ביותר ברמה האטומית, שעדיין איננו מבינים אותן. וככל שהמדע מתעמק בחקר היקום, הולכות ומתבררות עובדות שיש תכלית והיגיון מאחורי התווה ובוהו. כדי שיהיו חיים עלי אדמות, היו חייבים להיווצר כוכבים כבירים ביותר, שבהם נוצרו היסודות שבלעדיהם אין לנו כאן קיום. בגוף של כל אחד מאיתנו פועלים כחמישים טריליון תאים בהרמוניה מושלמת. אחרת הגוף הזה לא יחזיק מעמד יום אחד. זוהי סימפוזיה מושלמת לחמישים טריליון קולות. מנסיוני כנגן חובב בתזמורת כלי נשיפה, זוהי הסיטואציה היחידה הקיימת עלי אדמות בה כחמישים אינדיבידואלים שונים פועלים יחדיו בהרמוניה תחת שרביט דיקטטור מוזיקלי בשמחה ואחוה. תתבוננו בכנסת והממשלה שלנו – אין שם אלוהים, נכון? אלוהים שורה בכל מקום שבו בני אדם פועלים באחוה. כפי שאמרתי בעבר, לדעתי משה שמע בהתגלות הר סיני סימפוזיה למילארדי קולות, שאותה סירבנו ללמוד לנגן, וכך עולמנו נשאר בתווה ובוהו. כאשר קבוצת נגנים פועלת באחוה, אהבה וריכוז, מתחוללת אנרגיה המרתקת את נפש השומעים. תזמורת רגילה משמיעה בין ארבעים עד מאתיים צלילים הארוגים בהרמוניה מתמאטית מושלמת. שערו בנפשכם את גדולתו של משה שכתב מוזיקה למיליוני ומיליארדי קולות שאמורה הייתה לחולל אנרגיות מופלאות עלי אדמות שהיו משנות את מהלך ההיסטוריה האנושית ומשיבות אותנו חזרה לנתיב הנכון. כל מה שנשאר מזה זה השלד שאותו אנו מכנים הדתות המאורגנות, שהקשר בינן לאחוה הקוסמית מקרי בלבד. המוזיקה האלוהית מאחד את הנפשות ומחזירה את הבריאה לאחדות הראשונית, אבל ברמה תודעתית שאיננו מכירים כיום.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ ;

לשון רבים? "אלהים" הינו קבוצה של יישויות בוראות? זה מה שמשתמע מכך. זה למעשה אנחנו, אינספור האינדיבידואלים הבוראים את העולם בצלמינו ובדמותינו. העולם הזה הוא השתקפות המצב התודעתי של האינדיבידואלים השרויים בבריאה. נאמר "אדם" ולא בני אדם; המין האנושי אמור היה להוות אחדות אחת של אינספור אינדיבידואלים הפועלים יחדיו בהרמוניה, כשם שגופנו פועל בשלימות הרמונית של טריליוני מרכיבים. כל אחד מאיתנו מהווה עדות מהלכת לתכלית הבריאה, ואת פיתרון החידה אנו מחפשים באיזשהו מקום חיצוני, באיזה גן עדן אבוד, אולי על הירח, על המאדים, באיזה כוכב רחוק.

"אלוהים" הוא כל מקום שבו שוררת אחווה ואחדות. הבריאה שואפת לחזור באופן תת מודע לאחדות הראשונית, אבל עם תודעה עילאית. תפקידנו לברוא את "אלוהים" עלי אדמות. ואת זה נשיג אך ורק כאשר נפעל כולנו, כל מרכיבי המין האנושי, באחדות אחת, כפי שהגוף הגשמי של כל אחד מאיתנו פועל בהרמוניה מושלמת וכך אנו מופיעים עלי אדמות. אם המין האנושי היה מסכים ללמוד את המוזיקה הקוסמית, אזי היה ברור לכולם מה פשר המושג הזה "אלוהים". אנחנו, כקולקטיב הרמוני, היינו מהווים את התשובה לחידה הזאת. זה לא ייפתר אף פעם מחקירה מדעית או מפלפולים פילוסופיים.

וכאן נסכם את שבע המילים הראשונות בספר בראשית ונמשיך הלאה במסע המרתק העומד לפנינו.

להזכיר – אני רואה את תהליך הבריאה קודם כל כבריאת רמות תודעה, שאלו מתמצקות למופעים הגשמיים, אותם אנו חווים באמצעות החושים.

וְהָאָרֶץ, הַיְתֵה תֵהוּ וְבָהוּ, וְחֹשֶׁךְ, עַל-פְּנֵי תְהוֹם – מצב של אי סדר המלא בכל מיני דברים אפלים וחשוכים במעמקי תהומות האינסוף של תת המודע. מהו התת מודע? כל התרחשות הקלה ביותר נאגרת ונרשמת. מאגר הזכרונות הבלתי נדלה הזה, הנראה כאוקיאנוס אינסופי ללא סדר ושליטה, נראה כחשך על פני תהום. אנו מגלים בתוכנו שלושה מרכיבים נפשיים עיקריים – תודעה ערה, עימה אנו מתפקדים בחיי היומיום, תת מודע נגיש, מחסן כל הזכרונות וההתנסויות, וחשכת התת מודע, שבה נאצרו כל התנועות, כל החוויות והזכרונות כבר מהשלב הראשוני ביותר של הבריאה, שבו האינדיבידואליות שלנו נפרדה מהאינסוף והחלה לנוע באופן עצמאי, כבר מהשלב של החלקיק האטומי הראשוני. כל התנועות האלו נחקקות בתת מודע, שהינו מחסן אינסופי, שוקעות שם ומתמצקות. לנפש החיה יש שליטה מסויימת על התודעה – ניתן להחליט החלטות וליישמן, אפשר לחשוב מחשבות טובות או רעות. השליטה בתת מודע מוגבלת מאוד, אבל ניתן, תוך שימוש בשיטות מסויימות, לשנות את מה שנחקק שם; לדוגמא, אם אני שונא מישהו והדבר מטריד את מנוחתי ללא הרף, הרי שבעקבות עבודה פנימית מאומצת אני יכול לשנות את המצב ולאהוב את אותו אדם, וכך המשקע הזה שבתוכי מותמר. ואם לא לאהוב ממש, לפחות להתנתק מרגש השנאה. למחשכי התת מודע אין שום גישה, וכמעט שלא ניתן לעשות דבר. זהו מחסן הרשמים שהצטברו כבר מהרגע הראשון שנוצרה תנועה, כול מה שצפון שם נמצא במצב קפוא ואדיש, אולם זה משפיע על התת מודע שכופה התנהגות בתודעה הערה. כדי למחוק את המאגר הזה, המונע חופש אמיתי של האינדיבידואל, דרושים ידע וחוכמה רוחית המחייבים לימוד והתמסרות מיוחדים, שאינם נגישים לקהל הרחב.

וְרוּחַ אֱלֹהִים, מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמָּיִם.

האם מופיע כאן האני האינדיבידואלי, המחפש להכניס הבנה וסדר בדברים? מהו המונח הזה שאנו מכנים בשם "אלוהים"? לצורך ענייננו, הייתי מכנה זאת כ"אני העליון". הכוח האינטליגנטי, ההגיוני המתחיל להופיע בהכרה, מעל פני האוקיאנוס החשוך של התת מודע. "היישות" הזאת, מופיעה בקרבנו כאשר האני הנמוך, שהוא בעצם סך כל היצרים והזיכרונות האפלים הנעים כל העת בקרבנו ללא שליטה, מתחיל לפעול באופן מסודר, מתחילה לפעול הכרה מודעת השואפת להביא סדר בדברים. אנחנו מתעוררים לתודעה מסוימת, אולם איזה כוח שולט בתודעה הזאת? זאת השאלה שעלינו לשאול את עצמנו כל העת. למעשה, על כל אחד ואחד מאיתנו לחפש ולמצוא את העיקרון הזה בתוכו ולפתח אותו עד להגשמה. למעשה כאן צפונה מהות הבריאה.

וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים, יְהִי אֹר; וַיְהִי-אֹר.

המחשבה מתחוללת בנפש ובאה לידי ביטוי במישור הארצי במילה המדוברת. מתחיל להפציע אור הבנת הדברים, או הניצוץ הראשון של ידיעה מכוח חשיבה אינטליגנטית. אנו למעשה מסוגלים לברוא את האור הפנימי בקרבנו, או להחשיך אותו.

מהו אור? איננו יודעים. הוא קיים. ללא אור וכושר הראייה, העולם למעשה איננו קיים. נוכל לומר כי הופעת האור היא הופעת הטוב. אפשר גם לומר שתופעת האור היא הופעת הרוחי בקרב הגשמי. את הגשמי אנו לכאורה יכולים לחוש, זהו עצם הווייתנו בחיים, גם האור נקלט בחושינו, אולם זוהי תופעה העומדת מעבר להם.

על סיפורי התורה – ז

את סיפורי הבריאה כפי שמופיעים בשלושת הפרקים הראשונים אני רואה כהליכים נפשיים פנימיים המתרחשים בתוכנו.

בריאת המאורות:

הופעת מחזורי הזמנים – בכל תקופת פעילות מושגת מטרה מסוימת. נוצרים שינויים ההולכים ומתפתחים בכל מחזורי פעילות, או מעגל פעילות. הופעת מערכות הכוכבים מתארת מעגל תנועה, שאותם אנו מכנים כתנועה בזמן. אולם מהו המושג הזה זמן? כאשר מושלם מעגל תנועה, למשל המעגל של כדור הארץ סביב השמש, אנו חשים תחושות דומות לגבי עצמנו ואחרים, אולם הדמויות וכל הסובב אותנו משתנים תוך כדי תנועה. כל מחזור מעגלי – מה שאנו מכנים כיום, חודש ושנה, מציין תנועה שבה הדברים משתנים. כאשר חולפת שנה, האנשים המוכרים לנו נראים שונים, ואחרי עשרה או עשרים מחזורים כאלה, אנו למעשה כמעט ולא מכירים זה את זה, העולם בו אנו חיים משתנה ללא הרף, ולתהליך ההשתנות הזה אנו קוראים זמן.

בריאת בעלי החיים:

למעשה אנו בוראים את בעלי החיים השורצים עלי אדמות לכאורה. נסתכל שוב על הדברים האלה כתופעה בפנימיותנו: כל היצורים האלו מסמלים מחשבות ורגשות בתוכנו, ההולכים ומתמצקים. כל מחשבה ורגש בוראים "בעל חיים" בנפשנו, "בעלי החיים" האלו פועלים בתודעה הערה, ולאחר מכן הולכים ושוקעים בתת מודע, ולבסוף גוועים ושלדיהם שוקעים במחשכי התת מודע, בדומה למה שמתרחש באופן חיצוני עלי אדמות. מה המדע יגיד על הרעיונות האלה, אין קושי לשער – זלזול וגיוחך. אולם המדע איננו מבין מה מסתתר מאחורי תופעת החיים, המחשבה המדעית החומרנית מביסה את עצמה, וחוסמת מבעד לחשיבה מעמיקה יותר.

איננו יצורים עילאיים שהתפתחו מיישיות נמוכות יותר – היישויות הנמוכות יותר אינן אלא התמצקויות המחשבות שלנו. אנו – "האלוהים הבורא" – יוצרים בכוח מחשבתנו את כל מה שקיים. כל הבריאה הסובבת אותנו והנראית לנו כעת כחיצונית – נבראה מכוח פעילותנו במהלכי חיים קדומים יותר.

..... מהות הבריאה היא אינדיבידואליות ותנועה. הנתונים האלו מחוללים את מה שאנו מכנים בשם תודעה. לכן תודעה קיימת כבר ברמת החלקיק הראשוני. התפיסה שתודעה קיימת בצורה קלושה בבעלי חיים ובצורה מלאה בבני האדם, ואיננה קיימת כלל בממלכות ה"דוממים" – הינה שגויה. לא יתכן שתיווצר תודעה בשלב מסויים, כאשר היא לא קיימת בשלב קדום יותר. תפיסה זאת מחייבת מהפך מחשבתי בנפש בני האדם – אין שום דבר דומם וחסר רגש – משהו בתוכנו איבד את היכולת לחוש ולדעת זאת.

כנראה שפעם היינו מחוננים בתודעה הזו במידת מה – אנחנו גרמנו לעצמנו לאבד את המצב התודעתי הזה.

האבדן הזה של הרגש שכל מה שקיים הינו חי ובעל רגשות, מסמל שבר עמוק בתודעת האדם, שבר שקיים כבר אלפי שנים ויותר.

התורה באה לרפא את השבר הזה.

..... כל מה שקיים הינו סך כל המאמצים הבלתי מודעים של מערכות החיים הקודמות בסדר ההתפתחות כדי להשיג את המצב של מודעות מלאה. כל מה שאנו רואים סביבנו הוא תוצאת פעילויותינו במחזורים קודמים. כל החי והצומח הם התמצקות מחשבותינו. עלינו ליצור מחשבות טובות ויפות שתבראנה צמחים ויצורים יפים – אלה שוכנים בתת מודע שלנו – באוקיאנוס הפנימי, ועלינו ללמוד כיצד לטפל בהם. עלינו ללמוד לטפח ולהכחיד את הנבראים בצורה כזאת שיותמרו בסולם האבולוציוני הרוחי, ולא לאפשר להם "למות" ולשקוע במחשכי התהום. אז זה מאוחר מדי. מה שאנו רואים עלי אדמות זוהי תוצאת פעילות נבערת של המין האנושי לאורך תקופות ארוכות מאוד.

הגישה הזאת שכל מה שקיים הוא פרי העבודה הפנימית שלנו, כאינדיבידואלים וכחברה, הינה קריטית להבנת תהליכי החיים עלי אדמות ותפקידינו כאן. הגישה הרווחת שנולדנו לעולם שבנוי כפי שאנו חווים אותו, ואנו קרבנות של בריאה מטופשת, אכזרית וחסרת היגיון, הינה הרסנית. מה שנגלה בהמשך את הסיבות להרס העולם – שזה פרי מעללינו, ואת הדרך לשקם את הבריאה, שזה בדינו.

על סיפורי התורה – ח

כל מהות התורה זה למנוע את שקיעת שלדי "בעלי החיים" בקרקעית אוקיאנוס התת מודע – למנוע את היווצרות המרבצים במחשכי התת מודע, ולנטרל אותם כאשר כבר נוצרו.

החכמה היא לטפל "בבעלי החיים" בצורה חכמה. ל"ביית" אותם מהבחינה הרוחית ולאלף אותם לתכלית של השגת חופש רוחי אמיתי.

"בעלי חיים" הם כל דבר שאנו חווים ויוצרים מכוח מחשבותינו ורגשותינו, וכל הזכרונות האלו הולכים ומצטברים במעמקי התת מודע וכופים אותנו להתנהגות מסויימת, כך שלמעשה אין לנו חופש בחירה אמיתי.

הופעת האדם – סך כל רמות התודעה שבבריאה.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ;

מהו אדם, למעשה? סך כל החוויות וההתנסויות שנחקקו בתת מודע לכל אורך תהליכי ההתפתחות עד שהגיעו לשלב בו כושר ההתבטאות מקיף את כל רבדי התודעה. אפשר למעשה לומר שהאדם הוא סך כל מה שקיים בבריאה. כל ממלכות החיים מצויות בכל אדם ואדם. כל הקיים מהווה התמצקות המחשבות לדמות גשמית. גוף האדם הוא סך כל המחשבות שהתמצקו בבריאה. התשוקה הכבירה לשוב אל האחדות הראשונית, הגיעה לשיאה בדמות האדם. הייחוד של האדם הוא לא רק בהיותו מסוגל לחשוב, לדבר וליצור, אלא שהוא מסוגל להגשים את מאווייו.

כאן מרומז גם הדרך לחינוך האדם: האדם, כל אדם, הינו פרי הדמות והצלם של המחנך. הילד סופג את המערכת התת מודעת של המחנך. חינוך איננו שינון אינטלקטואלי של טקסטים, אלא תהליך של ספיגת תובנות באופן תת מודע. לכן על תת-המודע של המחנך להיות "בצלם אלוהים" – כמקרין את התובנות הנשגבות והנעלות.

אני מתבונן במשפט הזה כבעין תמונת מראה – **"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ;"**. "אלוהים", כפי שהנחתי מקודם הוא סך כל האינדיבידואלים הפועלים בבריאה, וכך כל אחד מאיתנו אומר בעצם – אני אברא את עצמי בצלם הערכים הנעלים שאליהם אנו שואפים.

זהו עוד משפט מחץ תנכי, שלמעשה בכמה מילים קצרות מתאר תהליך שנמשך מיליארדי שנים.

הסיפור התנכי מתאר עולם הירארכי: בראש עומדת יישות עילאית בעלת אינטליגנציה אינסופית הבוראת את העולם. בהמשך אנו רואים מערכת אינסופית, שאפשר לדמות אותה לפירמידה, שבתחתיתה האינדיבידואלים בעלי תודעה ראשונית, האטומים והמולקולות; בהמשך אנו רואים צמחים ובעלי חיים, ובפיסגה את האדם. הבריאה הופיעה מכח המפץ שניתץ את האינסוף ההומוגני לאינספור אינדיבידואלים השואפים בתת מודע לשוב לאחדות הראשונית, אבל עם תודעה מושלמת, או קוסמית. כאשר האינדיבידואל משיג את צורת האדם, הרי שזה רק השלב הראשוני בדרך לבריאת ה"אדם". אדם הינו יישות או מהות שתפקידה לרומם את כל האינדיבידואלים שבבריאה ולהחיש את מסעם כדי שגם הם ישיגו את רמת האדם. זהו תהליך אינסופי, שמעולם לא התחיל ולעולם לא ייגמר.

בריאת האדם הינה תהליך שכל אחד מאיתנו אחראי לו. אדם הוא יישות או מהות שיש לו כוח חשיבה. אנו בשלב הזה מהווים מעין "תחנת כוח" אנרגטית המחוללת מחשבות. מהי מחשבה? איננו למעשה יודעים, אבל אנו משתמשים ביכולת הזאת כדי לבצע את כל מה שאנו עושים עלי אדמות. זאת כנראה אנרגיה שאותה אנו מקרינים לעולם. האנרגיה הזאת שאנו בוראים נעה בכל מקום, ומשפיעה על כל הבריאה. אנחנו איבדנו זה כבר את ההבנה למשמעות איכות מחשבותינו והשפעתן על הבריאה. כל מה שסובב אותנו, חיצונית לכאורה, הינו פרי יצירתנו במהלכי חיים קודמים. אנחנו נצחיים ובלתי ניתנים להכחדה. השטות הזאת שחיים "פעם אחת" זה דבר שהופיעה בתודעה האנושית רק במאות השנים האחרונות. בני האדם איבדו את ההבנה למהות החיים, שקעו בתהומות הבערות ולמעשה הקיום האנושי עלי אדמות איבד את המשמעות הקוסמית שלו כגורם המתווך בין האינדיבידואלים הנעים בבריאה ומטרתה העילאית.

על סיפורי התורה – ט

עקרון הבחירה החופשית.

וַיִּרְדּוּ בְדָגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל-הָאָרֶץ, וּבְכָל-הָרֶמֶשׂ, הָרֶמֶשׂ עַל-הָאָרֶץ.
נתבונן במשפט בו הבורא מעניק לכאורה לאדם את הכוח לרדות בכל מה שקיים ולנצל אותו.

המובן המקובל הוא שלבני האדם יש כוח לשלוט ולנהל את הבריאה עלי אדמות כטוב בעיניהם. אולם המונח "רד" מובנו גם הנמכה, השפלה, ותיתכן המשמעות שתפקידנו למעשה הוא לשרת את הבריאה, ולא לנצל אותה לתועלתנות אישית או קיבוצית. ההבדל בגישה טמון היכן עומד האדם – האם הוא מקובע באנוכיות, או שהוא חש עצמו כחלק ממערכת עצומה, אינסופית, ושיש לו תפקיד בהכוונתה, לפחות כאן, עלי אדמות. מה שאנו רואים לעתים קרובות בסיפור הזה, שמילים עשויות להיות מובנות באופן דו משמעי. זהו למעשה היסוד של בחירה חופשית שאנו מגלים בבריאה – מתאפשר לנו חופש פעולה מסוים, ואנו מסוגלים להביא תועלת רבה וגם לנזקים רבים. האדם האנוכי, הפועל מכוח תודעה ארצית מוגבלת הרואה בקיום הארצי החולף כתכלית החיים, שואף לקחת ולנצל ככל יכולתו מבלי להתחשב בתוצאות. האדם הרוחי, שיש לו תודעה רחבה יותר, ומודע למשמעויות של תוצאות מעשיו, תודעתו ממוקדת בסיוע לבריאה הסובבת אותו להתפתח ולהתקדם, הוא איננו מנצל את הבריאה אך ורק לתועלתנות עצמית. זאת הבעיה המרכזית של המין האנושי, מאז ומעולם. התורה – שמשמעותה נתיב התאמנות הרוחית – בנויה בצורה כזאת שעשויה להכשיל, לכאורה. אולם מי שנכשל הוא זה הפועל מכוח תועלתנות אישית, מאגואיזם. הכישלון של המין האנושי ברור כיום לכל אדם – קיימת אפשרות ברורה שהמין האנושי ישמיד את עצמו ויחריב את כדור הארץ.

את שתי הגישות האלו אפשר לתאר בצורה בה אנו פורסים את כפות ידינו: כפות הידיים מוטות מטה ומקומרות כאשר האצבעות סוגרות על החפץ הנחשק, או פרוסות כלפי מעלה כמחווה של נתינה. כף יד המכוונת מעלה מסמלת מצב נתינה, מצב של שירות, וזהו המצב המרומם את הנפש. כף יד שכיוונה כלפי מטה – המכוונת לתפוס בחמדנות מסמלת מצב של לקיחה, שתלטנות והשתררות. זהו מצב נפשי המדרדר את האדם מהבחינה הרוחית. האמת ניתנת להיאמר שהמצב

השני הוא המצב בו התת מודע שולט בתודעת האדם. למעשה לאדם אין חופש בחירה – הוא כפוף ומודרך על ידי אימפולסים חיתיים, הישרדותיים, ולא על ידי פעילות חכמה מכוח תודעה משוחררת מדחפים אפלים.

לרדת על או לרדת אל.

הידיים פועלות לפי תכתיבי התת מודע, היצרים הקמאיים הפועלים ושולטים באדם מכתבים את פעולות הידיים. שינוי הגישה של תנועות הידיים משליך גם על המבנה הפנימי של האדם. יש בנו האפשרות לחולל שינוי פנימי. נעצור לרגע את שטף חיינו ונתבונן בסובבים אותנו מזווית ראייה מנותקת: כולם פועלים כמעט תמיד באופן אוטומאטי, מודרכים על ידי המבנה הנפשי המקובע בתת מודע. השינוי הוא אפשרי, הגם שהוא כרוך בייסורים. וכל האנשים האלו יטענו שהם פועלים בחופש בחירה, שהם עושים מה שמתאים להם, מכוח של תועלתנות אישית. אולם למעשה אין להם כלל חופש בחירה. הם מריונטות של מחשכי תת המודע.

תנועות הידיים משדרות למעשה את הנעשה במעמקי התת מודע. שינוי מודע של מצב הידיים, ממצב של לקיחה למצב של נתינה, ישפיע וישנה את המצב הפנימי.

נתבונן במקרה פשוט – אני מגדל ירק כדי לאכול אותו. יש לי את הכישורים לפתח ולטפח את הצמח כדי שייב את תוצרתו לתועלת. אני יכול לטפח את הצמח לתועלתו – דבר זה יישמע מוזר לאדם רגיל – לדאוג ל"אושר" של הצמח, כמהות אינדיבידואלית העומדת בפני עצמה. כאן כבר צפון עיקרון המפתח להבנת מהות הבריאה – מהי ההשלכה עלינו ועל בריאותנו כאשר אנו אוכלים צמח "מאושר"? כלל בני האדם איננו חושב כלל על טובת הצמחים שהם מגדלים; ואם אינם חושבים כלל אודות הצמחים, מדוע שיחשבו שהם צריכים לדאוג לאשרם של בעלי החיים? כל אלו מהווים חפצים לסיפוק הנאות – הנאת האכילה, הפקת רווחים שבאמצעותם אנו מפיקים הנאות נוספות. הדברים הללו ברורים לכל אחד המתבונן בעולם מהצד.

על סיפורי התורה – י'

כל מה שקיים מחונן בתודעה – כבר מהחלקיק הזעיר ביותר. כל מה שקיים חש ומרגיש. מהן השלכות פעולותינו המתעלמות מכך? כיצד אנו חשים כאשר אוכפים עלינו משהו שאיננו מעוניינים בו? או גרוע מכך, כאשר אונסים אותנו בכוח, מכריחים אותנו לבצע עבודה, לעשות מעשה הגורם לנו ולאחרים סבל? ברור שנתמלא בזעם כלפי האדם או הגוף הנוקט בגישה כזאת, נשאף להשתחרר ממנו, וגם לשלם לו כגמולו. בני האדם מתעללים בבריאה וזה בזה כבר אלפי שנים, וכל העת אנו צופים במעין מעגל אכזרי שלא מסתיים לעולם, של רוצח ונרצח, אסונות רודפים תקופות של שלווה לכאורה, כל מה שאנו בונים מתפורר, כל החברות והמפעלים שהקמנו התפרקו ונעלמו.

כל דבר או מעשה המבוסס על כפייה, חמדנות ואגואיזם דינו להיכשל. העולם שלנו מראה לנו זאת בכל מקום, אולם אנו מסרבים להתבונן במראה, ממשיכים במשחק ההתכחשות הילדותי, מסרבים לקחת אחריות ולמלא את יעודנו עלי אדמות. המין האנושי בחר בנתיב החורבן העצמי, והוא מתעקש ללכת בנתיב המטורף הזה, עד הסוף המר.

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ :

תהליך בריאת האדם איננו רק הגוף הגשמי המייצג את הישגי הבריאה הפיזית. מעת שהושגה המטרה הפיזית של יצירת גוף אדם, החל התהליך של בריאת האדם הרוחי – זהו תהליך שבו האחריות מוטלת לגמרי עלינו. עלינו להגיע למצב שבו צלם האלוהים – המהות הרוחית – מתגשמת דרכנו עלי אדמות.

כאן מופיע לראשונה האדם המושלם – אדם בעל תודעת-על - האדם המבטא בהווייתו ובחיייו את העקרונות האלוהיים – את האיכויות הרוחניות המוגשמות בחיים עצמם. בדמות האדם האני העליון יכול להגיע להתבטאות מלאה. מהו צלם אלוהים? ערכים נעלים אותם אנו מגשימים וחיים בפועל עלי אדמות.

האדם הגשמי מהווה את סך כל רמות התודעה של ממלכות המינראלים, הצמחים ובעלי החיים. תודעת אדם שהגיע לשלמות רוחית עשויה להיות שוות ערך למיליוני בני אדם נעדרי הכרה רוחית. אדם בעל תודעת-על שקול לכל חברי המין האנושי יחדיו, אם היו פועלים יחדיו בהרמוניה מושלמת. אנו רואים שגוף האדם פועל בהרמוניה מושלמת בהיותו בריא. ציבור של בני אדם הפועלים יחדיו בהרמוניה, יוצרים רמת תודעה שיתופית הנעלה על תודעתו של אדם בודד. הרמוניה כזאת חייבת להיות מבוססת על אהבה נטולת מורא.

חמישים טריליון תאים בגופינו מחוללים את התופעה הנקראת "אדם", וזה נגרם משום שהם פועלים יחדיו בהרמוניה מושלמת. האדם העילאי הוא תוצאה של כל אינספור בני האדם כאשר הם פועלים יחדיו בהרמוניה מושלמת.

זכר ונקבה – האלמנט המפריד והמאחד שבבריאה.

זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֱתָם. וַיִּבְרָךְ אֹתָם, אֱלֹהִים, וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת-הָאָרֶץ, וַיְכַבְּשֶׁהָ; וַיִּרְדּוּ בְּדִגְתַּי הַיָּם, וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבְכָל-חַיָּה, הָרֹמֶשֶׂת עַל-הָאָרֶץ.

מרגע היווצרות הבריאה אנו עדים לתהליך הנובע מהמאמץ לחזור לאיחוד הראשוני. מרכיב יסודי בבריאה זה זכר ונקבה, שהם שני אספקטים שעלינו לאחד למהות אחת כאשר אנו מתעלים במעלות התודעה. האדם המושלם מהווה איזון בין מאפייני הזכר והנקבה. הוא יכול להיות "אישה" מהאספקט הרחמני והסבלני, ולהיות "גבר" מאספקט היצירה, העמל והמלחמה.

תחילה אנו רואים שנוצר אדם – נכון יותר לומר שאנו יצרנו את האדם – הגענו לסף מסויים בתהליך הבריאה שיש לנו בו חופש התבטאות מסוים. אולם תהליך ההתאחדות, או החזרה לאחדות הראשונית הטרומ בריאתית – עדיין לא החל. כעת יצרנו את האפשרות להתאחד במובן מסוים. אם האדם נחלק למעשה לזכר ולנקבה – המהות הנפשית הכללית נחלקה לכאורה לשני מרכיבים שאחד מהם אנו מכנים בשם זכר ואת השני בשם נקבה.

כבר מתחילת הבריאה הגשמית, האלמנטים שואפים להתאחד – מימין וחמצן מתאחדים ומולידים מים, וכן הלאה. זכר ונקבה הם למעשה הצד החיובי והשלילי אותו אנו מגלים בתופעות החשמליות.

על סיפורי התורה – יא

מהרגע שהבריאה התפצלה לאינספור אינדיבידואלים, היא שואפת לחזור לאחדות הראשונית, כפי שהייתה טרום הבריאה. פועל כאן כוח עצום השואף לאחד את המוני הפרטים. כאן מופיעה תופעה ייחודית במסע העצמיות האינדיבידואלית לגילוי הווייתה: האינדיבידואל מתפצל לכאורה לשתי ישויות – זכר ונקבה, האמורות להוות שלימות הרמונית אחת. תופעת הבריאה היא למעשה הופעת האינדיבידואליות – האינסוף מתגלה באינספור פרטים ייחודיים, שכולם יחדיו מהווים שלימות אחת. התופעה של זכר ונקבה מהווה למעשה שלב שבו האינדיבידואלים שבים ומתמזגים יחדיו, באופן הדרגתי, לאחדות הראשונית, טרום הבריאה, אולם ברמת מודעות שלא הייתה קודם לכן. זוג נשוי מאוחד החי בהרמוניה בורא רמת תודעה שלא הייתה קיימת קודם, כאשר כל אחד מהם חי לבדו.

אפשר להסתכל על התכונות האופייניות של המינים – הזכר הינו פעיל, הנקבה הינה סבילה. פעילות נמרצת וכוחנית לצורך הישרדות היא המאפיין העיקרי של הצד הזכרי. הצד הנקבי מאופיין בעיקרו בבניית תא חם שבו מתאפשרת צמיחה והתפתחות. הצד הזכרי אמור לגונן ולשמור. הצד הנקבי אמור להיות סבלני ומתון. כולנו מרגישים חסרים ומחפשים את הצד

שישלים אותנו. אנחנו מחפשים משהו חיצוני, בדמות שמושכת אותנו אליה. אנו פועלים מכוח בלתי מודע הדוחף אותנו לחפש שלימות, אולם אנחנו מחפשים שלימות באופן חיצוני – מחפשים את בן הזוג המושלם, את הסביבה המושלמת, בית מושלם, משפחה מושלמת, ארץ מושלמת ועם מושלם, וכן הלאה. זה מעולם לא הצליח בכל מהלך ההיסטוריה הידועה – שלימות מתקיימת רק כאשר האספקטים הללו מתאחדים בקרבנו, באופן פנימי.

זוג אינדיבידואלים מוליד קבוצת אינדיבידואלים נוספת, שכולם מרגישים כאחדות אחת – משפחה – וכך מתעמעמת התחושה האנוכית הנלווית לאינדיבידואליות, תחושת המשפחה מתרחבת כאשר נוצרת קבוצה נרחבת יותר, כמו שבת ועם, ששם נדרשת מידה גבוהה יותר של וויתור על האנוכיות כדי לאפשר לקבוצה להתקיים. כל מצב כזה מהווה למעשה מצב תודעתי חדש – המשפחה המאוחדת בוראת מצב תודעתי משותף שלא היה קודם. השבת המאוחדת בוראת מצב תודעתי שלא היה קיים במסגרת המשפחתית. עם הכולל בתוכו פעילות משותפת, הרמונית של שבתים מאוחדים, בוראת מצב תודעתי חדש הנעלה מעבר למצב השבטי, וכן הלאה והלאה. זוהי התפתחות פרקטאלית השואפת לאינסוף.

אולם הקיום האינדיבידואלי-הקבוצתי נטול אידיאל-מהות-הבריאה, מחולל מחלוקות ויריבויות בין קבוצות שונות, וכך למעשה התהליך של התרחבות התודעה נקטע ונתקע.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, הִנֵּה נִתְּנִי לְכֶם אֶת-כָּל-עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ, וְאֶת-כָּל-הָעֵץ אֲשֶׁר-בּוֹ פְּרִי-עֵץ, זֶרַע זֶרַע: לְכֶם יִהְיֶה, לְאֹכְלָהּ.

אכילה, או תהליך של ספיגת מצבים תודעתיים.

כאן מוזכרת לראשונה תופעת האכילה. מדוע התופעה הזאת קיימת? אפשר להבין שיש לבנות את הגוף הצעיר והקטן שאך זה נולד בעולם. אולם מאחר והשיג את גודלו המלא, מדוע יש להמשיך ולספק את הגוף בזרם בלתי פוסק של חומרים? מה מפריע לתא לתפקד לכל אורך חייו כמות שהוא? מדוע החומרים שבתוכו עוברים שינויים, מתפרקים ונפלטים, וחומרים חדשים נכנסים, משתלבים בצורות הקיימות, עוברים כל מיני תהליכים, ולאחר זמן שוב מתפרקים ונפלטים וחוזר חלילה?

המבנה הבסיסי של התא לא משתנה, מדוע חייבים החומרים להתחלף כל העת?

מה שמתרחש בעצם בתהליך האכילה זה שצורות חיים נמוכות נכנסות למערכת בעלת רמת תודעה גבוהה יותר, כבר ברמת החד-תא הבסיסי ביותר, ומשתתפות בתהליך המחולל את רמת התודעה הזאת. אם אנו רואים את כל מה שקיים כישויות בעלות רגש ותודעה מסוימת, הרי שמתחולל כאן תהליך של בניית מצב תודעה חדש, כך שהתהליכים הכימיים בתא אינם אלא הד למאמץ של אותה ישות להשיג מצב תודעה מתקדם יותר. החומרים החדשים המצטרפים למערכת בעלת תודעה גבוהה יותר כמו התא, זוכים לחוות את המצב התודעתי שבו שרוי התא וכך המצב התודעתי שלהם הולך ומתעלה.

אנו נמצאים בעידן הבריאה הראשון, שבו פועלים הנבראים באופן אינסטינקטיבי, אוטומאטי, זוהי תקופה ילדותית מאוד מבחינה נפשית.

כל אחד מאיתנו מהווה למעשה גלקסיה שלתוכה זורמים כל העת אינדיבידואלים, ואנו למעשה מזמינים את אינספור האינדיבידואלים האלו להתעלות לרמה בה אנו מצויים. זאת אומרת, אם המבנה הפנימי שלנו מבוסס על אידיאלים נעלים, אנו מרוממים את כל מה שזורם לתוכינו, ולהיפך. אדם שהמערכת הנפשית שלו אפלה ומלאת מחשבות שליליות, גורם שכל מה שזורם דרכו נסוג מהבחינה התודעיתית.

אני, האינדיבידואל שכרגע שמו "עציון", הינו אדון גלקסיה שלימה שטכנית אנו קוראים לה גוף פיזי המורכב מחמישים טריליון תאים. לפני שנים רבות החלטתי החלטה מודעת שאינני מאפשר לשום רגש של שינאה למשול בגלקסיה הזאת. מה המשמעות עבור כל האלמנטים הזורמים כל העת לתוך ומחוץ לגלקסיה הזאת כשהם שוהים בספירה חסרת שינאה, שכל רגש שלילי נדחה ומאויין. ומה המשמעות שאותו זרם בלתי פוסק של אינדיבידואלים נכנס לגלקסיה שכולה שינאה, איבה ופחד? האם אנחנו מבינים את עצמת האחריות המוטלת עלינו?

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-כָּל-אָשֶׁר עָשָׂה, וַהֲנֵה-טוֹב מְאֹד; וַיְהִי-עֶרְבַּ וַיְהִי-בֹקֶר, יוֹם הַשְּׁשִׁי.

בכל עת שהצלחנו לברוא רמת תודעה שלא הייתה קיימת קודם בבריאה, הרי שאנו רואים זאת כטוב מאוד.

לנסות להסביר את יום השישי והיום השביעי זאת משימה בלתי אפשרית – צריכים להיות שם ולחוות זאת. כך שכל מה שנאמר זה סביב הדברים. אולם כל הקיים זכאי וגם חייב להגיע למצב הזה. אי אפשר לגור במדבר יהודה ולשחות בים אילת. צריך להגיע לים.

ביום השישי, או ברמת התודעה השישית, שהיא הרמה בה שכן משה רבינו, מהות העולם, סיבתו ותכליתו ברורות לחלוטין. האדם בשלב הזה יודע כיצד להדריך את בני האדם כדי שימלאו את תפקידם הקוסמי כחוליה המקשרת בין הבריאה הפיזית לבין עולמות הרוח. האדם מודע כעת לחובתו בהגשמת צלם האלוהים עלי אדמות. הוא כעת על סף סיום המסע התודעתי שהוא היום השביעי, או רמת התודעה השביעית, שבה מאגרי החשיכה הפנימיים, שהשפיעו עד כה על מהלכינו, נכחדו כליל כתוצאה מעבודה רוחנית מודעת ואחראית.

תהליך הבריאה הספונטאני הגיע לשיאו, והצלחנו ליצור עולם שבו אנו יכולים להתבטא, ליצור, ללמוד ולהתפתח. השלב השישי של התפתחות התודעה מסמל מצב שבו אנו מודעים לאחריות הכרוכה בפעילות משותפת, על מנת להגיע לתודעת-על, שהיא מטרת הבריאה.

כל הדתות מתארות עולם הנשלט על ידי ישות, או ישויות אינטליגנטיות בעלות עצמה אינסופית, שאנו בני האדם הקטנים, מהווים את הנתינים חלשי האונים. כפופים לרצון הטוב או הרע של האל, המתגמל אותנו אם אנו "טובים" ומעניש אותנו אם אנו "רעים". זה התאים לתודעה הילדותית שאיפיינה את התהליכים הראשוניים של הבריאה. אולם כאשר האדם מגיע לשלב התודעה השישי, הוא מודע לאחריותו האישית, שהוא בעצם הכוח שברא את העולם כדי להתגשם ולהשיג רמות תודעה עילאיות.

הגישה הדתית יוצרת חציצה בין הנבראים לבורא. כאשר אנו לומדים לפעול יחדיו בהרמוניה, כאשר האינטרס האישי מושם בצד, מתחוללת אנרגיה קיבוצית שבאמצעותה האינדיבידואלים יודעים כעת שעליהם להגשים את המושג "אל" עלי אדמות. זאת אומרת, "לברוא" את אלוהים וכך לאחד את מהלכי הבריאה.

אנו שואפים כל העת לתקן את העולם החיצוני, העמוס פגמים, אולם איננו מבינים איך העולם הפנימי שלנו, העמוס בפגמים וכתמים שחורים, מקרין כל העת על העולם החיצוני. התיקון הוא תמיד פנימי, כך שהפנימיות תקרין על החיצונית. זוהי השגיאה הקלאסית של כל מתקני העולם למיניהם, השואפים להביא לתיקון בעולם הגשמי, כאשר המערכות הנפשיות נותרות משובשות.

בריאת האדם

שלוש פעמים מוזכרת בריאת האדם – תחילה נוצר גוף האדם – שהוא למעשה סך כל הגופים שהופיעו בבריאה. התשוקה הכבירה של הבריאה לשוב אל האחדות הראשונית בראה באופן ספונטאני את הגוף לו אנו קוראים אדם.

לאחר מכן נוספה תודעה עצמית – הכושר ליצור, לבנות, להמציא דברים ולשנות. זוהי הבריאה השנייה של האדם – למעשה כעת האדם מתחיל לברוא את עצמו. כל אדם משתמש בכלים השכליים אותם פיתח בקרבו במהלכי האבולוציה של התודעה, ומבסס את עצמו כיישות חושבת, בעלת כושר המצאה, בנייה והרס.

לבסוף מופיע האדם הרוחי – שבשיא תודעתו הוא למעשה התגשמות התכונות האלוהיות עלי אדמות. הכוונה כאן במילה "צלם" – איננה רק הדמות הגשמית, אלא התבטאות התכונות האלוהיות שאותן אמור האדם להגשים בחיי היומיום. שורש צלם הוא צל – האדם אמור להוות עלי אדמות את צל הבורא, את השתקפות תכונותיו העילאיות. לדוגמא: חסד ורחמים, סבלנות וויתור, ראיית כל הקיים כעצמיותו ממש, היכולת לפעול באופן הרמוני בחיי המעשה, מכוח אהבה חסרת פניות. הבריאה השלישית, או הבריאה הרוחית, היא בריאה מודעת של האדם שלקח אחריות אודות חייו. זהו אדם שאיננו פועל אך ורק מכוח תועלתנות עצמית, אלא הוא פועל כדי לסייע לכל הבריאה על כל מחלקותיה. לאדם כזה יש תודעה קוסמית – הוא מתבונן במהלכים הקוסמיים לעמקם, ולא רק במהלך החיים הצר האינדיבידואלי. הוא יודע את השלכות מעשיו לאורך ורוחב הבריאה. זוהי תחילת הדרך אל המטרה של הבריאה – השגת תודעת-על.

תודעה זאת היא למעשה יום השבת.

על סיפורי התורה – יג

יום השבת

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְכָל-צָבָאָם. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה; וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מְכַל-מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. גַּ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ: כִּי בּו שָׁבַת מְכַל-מְלָאכְתּוֹ, אֲשֶׁר-בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת.

הושלמו שבעה מחזורים של יצירה המתעלים לשלב תודעה שביעי – התאחדות התודעה האינדיבידואלית עם התודעה הקוסמית; האינדיבידואל משיג תודעה אינסופית, ובכך מושגת תכלית הבריאה.

למעשה האדם הארצי איננו יכול להבין בתודעתו הנוכחית, ששקעה עמוק בחומר, מהו שלב התודעה השביעי הזה – זה אפשרי רק מכוח התנסות, ולא משום לימוד או חקירה אינטלקטואלית. כאן השכל האנושי מגיע אל קצה הטווח, ואין הוא יכול לעולם לעבור זאת, אלא באמצעות מהפך תודעתי, שכיום אפשר להגיע אליו אך ורק באמצעות סיוע מאדם שכבר הגיע למצב הזה בתקופות קודמות.

השבת מסמלת את אחדות כל המין האנושי כגוף אחד הרמוני הפועל ונושם יחדיו בדומה לגוף יחיד. כל האיברים שבגוף, המשולים לגופי העמים, כשהם פועלים בהרמוניה מייצגים את המצב הנכון של הבריאה. המין האנושי המאוחד באחוה, הרמוניה ושלוש הוא השלב שבו האלוהים – אינסוף הישיות הבוראות – הגיעו לתכלית מלאכת הבריאה, וכאן הן שבתו מכל מלאכה – המלאכה הושלמה.

אפשר לראות בשבת גם את סוף המאמץ של האינדיבידואל להשגת תודעת-על. אולם עבודתו של האינדיבידואל הפועל לטובת הקוסמוס איננה מסתיימת לעולם, אולם אין זאת עבודה בתחום הפיזי, האינדיבידואל שוהה בשבת נצחית.

במצב התודעתי של יום השבת, מגיע האינדיבידואל למצב שבו נעלמים מחשכי התהום. אין לאדם כזה תת מודע מלא במפלצות וכתמים שחורים. נפש אדם כזה הינה צלולה לחלוטין, והוא נמצא בחופש מוחלט. הוא לא מושפע משום אימפולסים תת מודעים, כל זכרונות העבר נמחקו. כל פעולותיו משלב זה ואילך אינן משעבדות את התודעה. לא נוצרים יותר "בעלי חיים" השוקעות בתהומות התודעה וכופים את התודעה. לפיכך פעילות של אדם כזה הפועל מחופש מלא, איננה פעולה משעבדת.

על פי כמה מסורות, אברהם נולד ישירות לתודעת השבת.

ובלי פן אישי אי אפשר, כנראה. למעשה אני כותב במאמרים האלה את התנסויותיי במהלכי הבריאה, שכולנו כפופים להם. בעבר סיפרתי שבשנות השבעים עברתי קורס מודעות כלשהו בחוץ לארץ. בין היתר דובר על בעיית המערכות הנפשיות המזוהמות באנרגיות שליליות, ובראשן השנאה. מייסד הקורס שעסק גם במעין הילינג, או ריפוי אנרגטי, טען שבכל המקרים של חולי סרטן בהם טיפל, הוא מצא יסוד עמוק של שנאה קשה. לקחתי זאת מאוד ברצינות, לא שהטרידה

אותי מחלה כזאת או אחרת, אלא הזוהמה הנפשית הרוחשת במחשכי התת מודע של כולנו, ללא יוצא מן הכלל. התהליך שהתאמנתי בו לאורך השנים, והשלב הראשון לקח לפחות כחמש עשרה שנים, היה להדליק בנפש את השמש הפנימית – תקראו לזה האני העליון, הניצוץ האלוהי, או כל מה שאתם מזהים עם הממשות העילאית. התחלתי להקרין את אור השמש על מחשכי התודעה. התחילו לעלות על פני השטח, זאת אומרת ההכרה המודעת, כל מיני דברים מוזרים ומשונים, מעין מפלצות המעמקים אותם אנו מגלים במעמקי האוקיאנוס. זה לקח לא מעט זמן להבין כיצד לטפל בזה, אבל בכוח ההתמדה והנחישות, הלכתי והבנתי מתוך תעיה וטעות, בכאבים רבים, כיצד לעבוד ביעילות וללא מעורבות נפשית, עד שאותה "מפלצת" נכחדה. ובעקבות כל מפלצת שהוכחדה, צצה חדשה, וכך לאין סוף. אולם מה שלקח בתחילה כשבע שנים להכחיד מפלצת אחת, זה לוקח כעת כמה שניות.

התהליך הזה מחייב התמסרות ונכונות להתמודד עם הסבל הפנימי. החושך הקיים בתת מודע, הינו פרי יצירתנו לאורך תקופות ארוכות ביותר של פעילות נבערת, המבוססת על השרדות חיינית אנוכית. כעת אנו מחוייבים לפעול בהבנה שכולנו אחדות אחת, שכולנו אחים ואחיות האמורים לשיר יחדיו את סימפוניית הבריאה.

איך אפשר לשמור על השבת כל עוד קיימת בנפש טינה כלשהיא כלפי מישהו?

כעת מופיעה בסיפורנו יישות חדשה – "יהוה אלוהים".

לדעתי היישות הזאת היא סמל למצב שבו כל הנבראים פועלים יחדיו בהרמוניה מושלמת. הרבים הופכים לאחדות אחת. מבחינתי מה שאנו מכנים בשם "אלוהים" או כל שם אחר, הינו מראה המוצבת בפנינו כדי שנראה מי אנחנו ונשאף להגיע אל יעד הבריאה.

אדם האוחז בשנאה כלשהיא כלפי מישהו אחר, מונע בעד עצמו את החברות ב"חוג יהוה אלוהים".

הגישה התנכ"ית העתיקה, או הדתית, לכאורה, הינה שיש יישות בעלת אינטליגנציה אינסופית המרוממת מעבר לבריאה, מעין אב קדמון המנסה לנהל גנון של אינדיבידואלים ילדותיים הזקוקים להדרכה. היישות הזאת היא בלתי נגישה וכל מה שאנו יכולים לעשות זה להאמין שיש יישות כזאת ולקיים את החוקים שהיא נותנת לנו כדי שנזכה בגמול הנאות, או בעונש על הפרת החוקים. אם המין האנושי היה פועל נכונה ומצטרף לאידיאה המסומלת על ידי "יהוה אלוהים", החידה הזאת הייתה נפתרת.

כאשר אני כותב את הדברים האלה, שאינם מחקר בכתבים קיימים, אלא מסע מכח ההגות, התבוננות ואינטואיציה, אני חש שאני מגיע לאיזורים שהשפה איננה מסוגלת להסבירם או לתארם. זאת אומרת, שאני חש וחוה דברים שלא ניתנים להסבר מילולי. להבנתי, השפה הכתובה, שאנו רואים בה התקדמות והתפתחות מצידו של המין האנושי, היא כנראה למעשה נסיגה מהמעמד הרוחי בו שהינו בתקופות העתיקות ולמעשה מהווה נפילה אל החומר.

עציון בקר, יולי 2020

(המאמר המלא שהגיע עד ספר ויקרא, נכתב לפני כחמש עשרה שנים בערך)